

let skulde kunne faa det Indtryk, naar han holder sine Taler, naar han gør sit Arbejde her, at det for ham mere drejer sig om at kunne tilføje den nuværende Regering, navnlig dens Chef, et Nederlag, end det gælder om at være med til at bygge Finanserne op paa et Tidspunkt, hvor Forholdene er vanskelige ikke alene for vort Land, men for alle Lande.

Under sin Omtale af Status udtalte det ærede Medlem, at den nuværende Regering havde forbedret Status med 21 Mill. Kr. ved Obligationer, som den havde solgt, Husmandsobligationer og Obligationer til Byggelaan til Kommuner, og man maatte faa det Indtryk, at her var egentlig sket noget, der ikke var rigtigt, navnlig at man maaske ogsaa havde sagt Obligationer op fra den forrige Regerings Tid. Men der er ikke her sket noget som helst andet end, hvad den tidligere Regering ogsaa har gjort; den solgte blot ikke saa mange Husmandsobligationer af den simple Grund, at den ikke havde dem, for den oprettede til sidst slet ingen Husmandshjem. Den solgte Husmandsobligationer i 1917—18 for 3,7 Mill. Kr., i 1918—19 for 0,9 Mill. Kr. og 1919—20 for 0,7 Mill. Kr., og af Byggelaansobligationer solgte den i 1918—19 for 1,5 Mill. Kr. og Aaret efter for 2,3 Mill. Kr. Det forekommer mig ikke, man kan sige, at Regeringen derved har forbedret sin Status, og regne det med til noget, som Regeringen har forbrugt; det er jo lovfæstet, det er i Loven forudsat, at disse Obligationer skal sælges, og at Pengene skal indgaa i Statskassen. Der er ikke derved sket noget som helst, hvorved man kan sige, at man har dækket et Hul i Statskassen; det er Forudsætningen, at det skal ske, og derfor er det fuldkommen uberettiget, naar det ærede Medlem regner det for en Forringelse af vor Status, et Forbrug af Midler. Det forekommer mig, at man kunde bruge en Vending, som det ærede Medlem selv brugte, at det er forsætlig urigtigt, hvad det ærede Medlem her har fremført.

Med Hensyn til det ærede Medlems Udtalelser om de 40 Mill. Kr., som er taget i Præferenceaktier i Landmandsban- ken, forekommer det mig, at det havde ligget nær, om det ærede Medlem her havde taget det samme Standpunkt, som det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen tog overfor de sønderjydske Udgifter og overfor Salgssummen for Vestindien; nemlig at betragte dette som en fuldkommen ekstra-

ordinær Udgift, som den nuværende Regering slet ikke har nogen Skyld i. Denne Udgift kan man overhovedet ikke regne den nuværende Regering til Last.

Jeg vil slutte Omtalen af Statusforholdene med at sige, at i vanskelige Tider gælder det om at samles saa meget som muligt, om at bygge op. Under opad- gaaende Tider stiger Udgifterne forholds- vis langsommere end Indtægterne, under nedadgaaende Tider falder Indtægterne forholdsvis hurtigere end Udgifterne, saa- ledes at de vanskelige Tider derved yder- ligere forstærkes. Men naar Historiens Dom skal fældes over den Indsats, som den højtærede Stats- og Finansminister har gjort i dansk finansiel Politik, og den Indsats det ærede Medlem Hr. Rode har gjort, føler jeg mig i enhver Henseende overbevist om, at den højtærede Stats- og Finansminister trøstigt vil kunne inlade sit Arbejde i Sammenligning med det ærede Medlems til Historiens Dom. Jeg føler mig i enhver Henseende overbevist om, at den højtærede Stats- og Finansminister vil kunne staa for den Dom fuldstændigt.

Jeg vil derefter gøre nogle faa Bemærkninger med Hensyn til Oppositionens hele Stilling. Oppositionen har tidt forklaret, at den nuværende Regering havde Ansvaret for, at vi havde maattet laane, efter at de var traadt fra — som om de mente, de var de eneste, der havde Privilegium paa at laane —, men den har ogsaa sagt, at hele vor finansielle Stilling var blevet daarlig for alle Erhverv paa Grund af den nuværende Regerings Uvirk- somhed. Naar vi i Øjeblikket for Erhver- venes Vedkommende staar saa nogenlunde i det, som vi gør, tror jeg for Resten, at det netop er paa Grund af, at Regeringen har taget den Stilling, den har, og paa Grund af, at man ikke ukaldet har blandet sig i Erhvervenes Forhold. Men det, som for mig er klart, er, at havde Oppo- sitionen siddet ved Magten, havde vi i alt Fald haft en væsentlig højere Statsgæld, end vi har. Dette støtter jeg paa en Ud- talelse, som faldt fra det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ved Finanslovsfor- slagets første Behandling i 1920, hvor han be- brejdede Regeringen, at den ikke havde sat en hel Række Arbejder i Gang — jeg tror, der skulde syes Lagner til Sygehusene, der skulde oplagres en hel Mængde, som kunde bruges i Fremtiden —, og han ud- talte, at selv om vi skulde laane 300—400 Mill. Kr. til det, havde det intet at sige, for den danske Stat kunde let forrente en